

szerelemesének

ő jár arra amerre én szeretnék
simít a hang egy halvány női száját
szó fosztott sovány beszédül helyébe
hiánya mégse fogy hiába fárad

szerel meseként beszédet ha szólal
nem látom kívülét a költeménynek
egész belül karol ha néha át –
szóból küld virágot szerelemesének

gyógyít a vers hatol belém a ríme
papírnász készül
 ágy a tiszta percből

kijáró bejáró virrad fölöttünk
kettőnk fölé emelkedő

világmás

20 carmen adamæ

a földeken szelíd hiány
légmozgás nélkül zúg a csend
kimondanám könnyű nevét
a szó röpül de nem terem

a pázsiton csak napsütés
nem őrzi semmi lábnyomát
a házfalak nem értenek
hideg kövek közt nincs virág

parázslík benn az árva tűz
az ágy magányosan hever
lebegve száll a délután
ruhám egy széktámlán pihen

az élet titka álmosít
bezárul végtelen szemem
beszéljetelek hű állatok
hová rejtőzött kedvesem

hegyek fölött vagy föld alatt
vizek habjában nem lelem
beszélgetünk ha álmodom
de nincsen szó a nyelvemen

bordát repesztő dobbanás
egy testbe élet költözik
föllelkesülve ébredek
egy súlyos hang kiáltozik

megyek keresztül réteken
a terheket már nem viszem
nehéz az ajtó és a ház
kibontja szárnyait szívem

a dombtetőn szelíd alak
hajszála könnyedén lebeg
mögötte lángható korong
szemébe nézni nem lehet

fűszálak óvják lábfejét
felőle életet sodor
nevét suttogva fúj a szél
– „legyél te élő asszonyom!”